

ΠΙΣΤΗ ΚΑΙ ΥΠΟΣΧΕΣΕΙΣ

Τήν Κυριακή πρὶν τὰ Χριστούγεννα ἡ Ἐκκλησία μας γιορτάζει τὴ μνήμη ὅλων ἐκείνων πού εὐαρέστησαν στὸν Θεό, ἀπὸ τοὺς πρωτοπλάστους μέχρι τὸν ἅγιο Ἰωσήφ τὸν μνήστορα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Αὐτὸς «ὁ θεοσύλλεκτος χορὸς τῶν ἀγίων», μᾶς εἰτοιμάζει νὰ ὑποδεχθοῦμε τὸν νεογέννητο Χριστό. Δέν χρειάζονται, μᾶς λένε, πολυτελῆ ρούχα καὶ πολυδάπανοι στολισμοί. Δύο μόνο εἶναι τὰ ἀπαιτούμενα, σύμφωνα μὲ ἓνα τροπάριο: «**τρόπος φιλόξενος**» καὶ «**πίστις ὑψηλή**».

Μέ τις δύο αὐτές ἀρετές ἦταν ἐξόχως στολισμένος ὁ Πατριάρχης Ἀβραάμ· μέ τὴν πρώτη, **τὴ φιλοξενία**, ἀξιώθηκε νὰ φιλοξενήσει τὸν ἴδιο τὸν Ἀσαρκο Θεό Λόγο μέ μορφή ἀγγέλου καὶ «τυπικῶς» ὀλόκληρη τὴν Ἁγία Τριάδα· τὴ δεύτερη, **τὴν πίστη**, τὴν καλλιέργησε σέ τέτοιο βαθμὸ, ὥστε ἀξιώθηκε νὰ γίνει πατέρας ὅλων τῶν πιστευόντων, καὶ ὁ Παράδεισος νὰ ὀνομαστεῖ ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Χριστό «**κόλπος τοῦ Ἀβραάμ**». Μᾶλλον δέν ὑπάρχει ἄνθρωπος, πού νὰ πέρασε μέ «ἄριστα» τόσο δύσκολες ἐξετάσεις πίστεως, ὅπως ὁ Ἀβραάμ.

Ὁ Θεὸς τὸν «ξεσήκωσε» ἀπὸ τὴ Μεσοποταμία καί, χωρὶς καν νὰ ξέρει πού πηγαίνει, τὸν ἔφερε στὴν Παλαιστίνη μέ τὴν ὑπόσχεση νὰ τοῦ χαρίσει αὐτὴ τὴ γῆ. Ἄφησε τὴν πατρίδα του, ὅπου ἦταν ἐπιφανής, ἄφησε ὅλη τὴν ἀκίνητη περιουσία του, φίλους καὶ συγγενεῖς, ἄφησε καὶ τοὺς τάφους τῶν προγόνων του, μέ τὴν προοπτικὴ νὰ μὴ ξαναγυρίσει ποτέ. Καί μετὰ ἀπὸ χρόνια, ὅταν πέθανε ἡ γυναίκα του Σάρρα, ἀναγκάστηκε νὰ ἀγοράσει τὸν τάφο της· αὐτὸς, πού ὁ Θεὸς τοῦ εἶχε ὑποσχεθεῖ ὅλη ἐκείνη τὴ γῆ, δέν εἶχε ἀκόμα δικό του «οὐδὲ τριῶν πήχεων τόπον», ἀφοῦ ἔμενε ἀκόμα σέ σκιηνές. Ἀλλὰ καί οἱ μετὰ ἀπὸ αὐτὸν συγκληρονόμοι τῆς θείας ὑπόσχεσης Ἰσαάκ καὶ Ἰα-

κώβ σέ σκιηνές ἔμειναν, σάν σέ ξένη γῆ, χωρὶς ὅμως ποτέ νὰ χάσουν τὴν ἐμπιστοσύνη τους στὸν Θεό.

Προφανῶς ὁ Θεὸς δέν τοὺς ἔκανε ... πόλεμο νεύρων! Δέν θὰ μπορούσε νὰ κάνει κάτι τέτοιο ἓνας Θεὸς πού, ὅταν ἔστειλε τὸν Υἱό του νὰ ἐκπληρώσει τὴν κατ' ἐξοχὴν ἐπαγγελία Του γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου, ἐπίσης δέν βρῆκε οὔτε «τριπηχναῖον τόπον» γιὰ νὰ γεννηθῆ. Οὔτε σκιηνὴ δέν βρέθηκε γιὰ νὰ φιλοξενήσει τὸν Κύριο τοῦ σύμπαντος· καὶ καταδέχθηκε νὰ γεννηθῆ σέ παχνὶ ζῶων.

Τὸ θαυμαστό εἶναι ὅτι αὐτοὶ οἱ προπάτορες, ἂν καὶ τοὺς εἶχε δοθεῖ ὑπόσχεση γιὰ ἐπίγεια ἀγαθὰ, δέν τοὺς ἔδιναν σημασία, ἀλλὰ ἀναζητοῦσαν τὴ μέλλουσα οὐράνια Πόλη. Ἐνῶ ἐμεῖς, παρ' ὅλο πού ὁ Νεογέννητος Μεσσίας μέ ὅλους τοὺς τρόπους μᾶς μίλησε καὶ μᾶς ἀνοιξε τὸν δρόμο γιὰ τὴν Ἄνω Ἱερουσαλήμ, συνεχίζουμε νὰ ἐπιζητοῦμε τὰ κάτω καὶ τὰ χοϊκά. «**Ντροπὴ μας!**», λέει μέ πικρία ὁ ἱερός Χρυσόστομος. «**Αἰσχινθῶμεν**», διότι ἐνῶ «ὁ Θεὸς περὶ τῆς ἄνω διαλέγεται πόλεως, ἡμεῖς τὴν ἐνταῦθα ἐπιζητοῦμεν».

Ἡ ἀνυπέροβλητη τιμὴ, πού μᾶς κάνει ὁ ἐν φάτνη ἀλόγων ἀνακλινόμενος Χριστός, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐξαιρετικὴ εὐθύνη γιὰ μᾶς τοὺς πιστοὺς τῆς Καινῆς Διαθήκης, εἶναι τὸ ὅτι ὅλοι οἱ ἅγιοι Προπάτορες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης περιμένουν ἐμᾶς, γιὰ νὰ ἀπολαύσουμε ΜΑΖΙ τὴν ὕψιστη τελικὴ πρὸς ὅλους μας ἐπαγγελία Του. Μᾶς περιμένουν νὰ συναντηθοῦμε μαζί τους στὴν κοινὴ Ἀνάσταση, γιὰ νὰ προσκυνήσουμε τὸν Σαρκαθέντα Υἱὸ καὶ Λόγο τοῦ Θεοῦ, πού γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἐνανθρώπησε: γιὰ νὰ μᾶς «συνανυψώσει εἰς τὴν ἄνω Ἱερουσαλήμ», στὴν ἔσχατη δόξα τῆς Βασιλείας Του.

Ἀρχιμ. Β.Α.

ΤΟ ΧΑΡΙΣΜΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ: ΖΩΗ ΑΙΩΝΙΑ

Στό Ευαγγέλιο διαβάζουμε ότι ο Κύριος ανέστησε νεκρούς. Είναι μέγα θαύμα να ξαναγυρίσει ένας νεκρός στη ζωή! Χάρισμα του Θεού ή ζωή αυτή. Βέβαια, άκομη και ο αναστημένος σωματικά, θα ξαναπεθάνει! Αυτός είναι ο πρώτος θάνατος, γνωστός σε όλους. Και φυσικά δεν είναι άρεστός. Οί άθεοι μάλιστα δεν θέλουν, ούτε να τόν θυμούνται, ούτε να τόν φέρουν στη σκέψη τους. Για τούς άθεους είναι τρελλός, όποιος αφήνει τόν νοῦ του να ασχολείται μέ τόν θάνατο! Αυτός ό θάνατος είναι δεμένος μέ πράγματα, πού όλα προκαλοῦν στούς ζωντανούς φρίκη! Λογικό, αφού σημαίνει τή διάλυση καί φθορά τῶν πάντων.

Μά υπάρχει καί ένας άλλος θάνατος. Γι' αυτόν οί άθεοι καί άπιστοι, ούτε ξέρουν τίποτε, ούτε καί θέλουν να μάθουν! Ο θάνατος αυτός είναι ό θάνατος τής ψυχής. Είναι ένας θάνατος αιώνιος, αλλά καί μυστηριώδης. Μά πεθαίνει ή ψυχή, τό πνεῦμα; Φυσικά! Αλλά από τήν άμαρτία, όχι από φυσική φθορά. Αφού υπάρχει τέτοιος θάνατος είναι αυτονόητο ότι πρέπει να υπάρχει καί μιá άλλη, αντίστοιχη ζωή. **Έδω στη γή.** Χάρισμα του Θεού καί αυτή.

Λέγει ή Αγία Γραφή: «Ο μισθός τής άμαρτίας είναι ό θάνατος. Τό χάρισμα του

Θεού είναι ή αιώνιος ζωή έν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν» (Ρωμ. 6, 23).

Η έν Χριστῷ ζωή είναι ή ζωή του Πνεύματος. Μιά κατάσταση μυστήριο άκατανόητο, αλλά πραγματική καί άδιαμφισβήτητη. Η ζωή αυτή δεν αρχίζει τότε πού φεύγουμε από τήν επίγεια ζωή. Δεν χρειάζεται να προηγηθεῖ ό σωματικός θάνατος, για να αρχίσει ή ζωή τής ψυχής, ή αιώνια ζωή.

Είναι χρέος μας να φροντίζουμε να έχουμε ανοικτά τά πνευματικά μας μάτια για να βλέπουμε ότι ή κάθε άμαρτωλή κίνηση είναι ένα βήμα πρὸς τόν θάνατο (τόν πνευματικό). Η πλεονεξία, ή πορνεία, ή ματαιοδοξία, τά έργα του σκότους, όλα χαράζουν επάνω μας τά σύμβολα του θανάτου. Γιατί τά ὀψώνια (=ό μισθός) τής άμαρτίας είναι πάντοτε θάνατος.

Αντίθετα, κάθε στιγμή κατάνυξης στην προσευχή, κάθε καλή διάθεση ψυχής, κάθε εκδήλωση συμπόνιας καί αγάπης, κάθε τι τό φωτεινό στη ζωή αυτή, είναι μιá εκδήλωση του άρραβώνα τής αιώνιας ζωής. Είναι μιá **πρόγευση** τής γλυκύτητας τής αιώνιας ζωής.

Συνεπώς, έδω καί τώρα καλεῖται ό κάθε άνθρωπος να επιλέξει ανάμεσα στον αιώνιο θάνατο καί στην αιώνια ζωή.

Αρχιμ. Ν.Κ.

ΤΟ ΣΗΜΕΙΟΝ ΤΟΥ ΑΧΑΖ

Ενῶ τὸ βασίλειο τοῦ Ἰούδα βρίσκεται σὲ κρίσιμη κατάσταση (βλ. καὶ ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ, ἀρ. 449, Δεκ. 2020), ὁ Θεὸς προφητεύει ὅτι, ὄχι μόνον δὲν θὰ χαθεῖ ὁ λαὸς του, ἀλλὰ θὰ προέλθει ἀπὸ αὐτὸν στὸ μακρινὸ μέλλον ὁ Μεσσίας, πού θὰ γεννηθεῖ μάλιστα μὲ τρόπο θαυμαστὸ ἀπὸ μητέρα παρθένο. «*Ἰδοὺ ἡ παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει καὶ τέξεται υἱόν, καὶ καλέσουσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ, ὃ ἐστι μεθερμηνευόμενον μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός*» (Ματθ. 1, 23. Ἦσ. 7, 14).

Τὸ βασίλειο τοῦ Ἰούδα δὲν βρίσκεται πλέον στὴν αἴγλη πού τὸ ἀνύψωσε ὁ ἐκλεκτὸς τοῦ Θεοῦ βασιλιάς Δαυῖδ. Ἡ ἀποστασία ἀπὸ τὸν νόμο τοῦ Θεοῦ, μὲ ιδιαίτερο χαρακτηριστικὸ τὴν ἐκτροπὴ στὴν εἰδωλολατρία, τὸ ἔχουν φέρει στὴν ἔσχατη παρακμὴ καὶ κατὰ πτωση. Βρίσκεται σχεδὸν ἀδιάκοπα σὲ ἐμφύλια διαμάχη μὲ τὸ βασίλειο τοῦ Ἰσραήλ, τὸ βόρειο τμήμα πού ἀποκόπηκε ἀπὸ τὸ ἐνιαῖο ἀρχικὰ βασίλειο. Στὴ συγκεκριμένη στιγμή τὸ βασίλειο τοῦ Ἰούδα μετράει τίς πληγές του ἀπὸ τὴ μεγάλη σύγκρουση μὲ τίς δυνάμεις τοῦ βασιλιά τοῦ Ἰσραήλ καὶ τοῦ βασιλιά τοῦ Ἀράμ (Συρίας), πού συμμαχησαν ἐναντίον του.

Ὁ Θεὸς ἐπιτρέπει στὴν ἀνίερη συμμαχία τους νὰ νικήσει καὶ νὰ ἐπικρατήσῃ προσωρινὰ πάνω στὸ βασίλειο τοῦ Ἰούδα, γιατί βασιλιάς καὶ λαὸς ἔχουν ἀσεβήσῃ τὰ μέγιστα. Ἡ πανωλεθρία τους εἶναι τρομερή. Ὁ βασιλιάς Ἀχαζ ἔχει χάσει τὸ ἕνα τρίτο τοῦ στρατοῦ του. Ἐκατὸν εἴκοσι χιλιάδες στρατιῶτες του ἔχουν πέσει σὲ μιὰ καὶ μόνον μέρα στὸ πεδίο τῆς μάχης. Τριακόσιες χιλιάδες ἄμαχοι ἔχουν αἰχμαλωτισθεῖ. Ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος ἔχουν συνταράξει λαὸ καὶ βασιλιά.

Ὁ Θεὸς ὅμως διαβεβαιώνει τὸν Ἀχαζ διὰ μέσου τοῦ Ἡσαΐα (Ἦσ. 7, 4έξ.) ὅτι γιὰ χάρη τοῦ Δαυῖδ, τοῦ ἐκλεκτοῦ του, δὲν θὰ νικήσουν τελικὰ οἱ ἐχθροὶ του. Θὰ βοηθήσῃ τὸν λαὸ του, ὄχι ὅμως πρὶν μετανοήσῃ καὶ ἐπιστρέψῃ στὴν ὁδὸ τοῦ Κυρίου. Γί' αὐτὸ προαναγγέλλει ὅτι θὰ ὑπάρξουν καὶ ἄλλες κατα-

στροφές, δηώσεις καὶ ἐξορίες εἰς βάρος του. Ὅλα αὐτὰ θὰ ἔχουν παιδαγωγικὸ καὶ μόνον χαρακτήρα. Ἐπιτρέπει τὴ συμφορὰ, γιὰ νὰ γίνῃ φραγμὸς στὴν πάνδημη ἁμαρτία. Ἐπιτρέπει νὰ δοκιμασθεῖ σκληρὰ ὁ λαὸς του, γιὰ νὰ ἔλθῃ σὲ μετάνοια.

Γί' αὐτὸ καὶ δὲν θὰ ἀφήσῃ τὸν ἐχθρὸ νὰ ὑπερισχύσῃ ὀριστικά. Ὁ οἶκος τοῦ Δαυῖδ δὲν θὰ καταλυθεῖ. Ὁ Θεὸς ἔχει ὑποσχεθεῖ στὸν Δαυῖδ ὅτι δὲν θὰ ἐκλείψῃ «*ἀρχῶν καὶ ἡγούμενος*» ἀπὸ τὴ γενιά του, μέχρι νὰ ἔλθῃ ὁ Μεσσίας. Ὅση καταστροφὴ καὶ ἐρήμωση καὶ ἂν ὑφίσταται ὁ λαὸς του, δὲν θὰ ἐκλείψῃ ὀλοκληρωτικά. Θὰ σώζεται πάντα ἕνα εὐλογημένο «*λεῖμμα*», «*τὸ ἐπιδέκατον*» (τὸ ἕνα δέκατο τοῦ λαοῦ). Αὐτὸ θὰ εἶναι τὸ ἐκλεκτὸ κατάλοιπο, τὸ ἀγαπημένο ὑπόλοιπο τοῦ Ἰσραήλ, πού θὰ ἐπιβιώνει ἀπὸ ὅλα, ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὴ βαβυλώνεια αἰχμαλωσία, γιὰ νὰ ἐξασφαλίζει τὴν ἀπρόσκοπτη συνέχεια τοῦ οἴκου τοῦ Δαυῖδ καὶ νὰ ἀποτελέσῃ τὴν εὐλογημένη κατὰ σάρκα γενεὰ τοῦ Χριστοῦ.

Προφητεύει λοιπὸν ὁ Θεὸς ταυτόχρονα δυὸ πράγματα: (α) Τὴν ἐπικείμενη συντριβὴ τῶν ἐχθρῶν καί, συνεπῶς, (β) τὴ διαίωνιση τοῦ οἴκου τοῦ Δαυῖδ, ὥστε νὰ προέλθῃ σὲ βάθος χρόνου ἀπὸ αὐτόν, καὶ συγκεκριμένα ἀπὸ τὴν ἀπόγονο τοῦ Δαυῖδ Παρθένο Μαρία, ὁ Μεσσίας. Ἡ ἐκπλήρωση **στοῦ ἐγγύς καὶ ἄμεσο μέλλον τῆς πρώτης προφητείας** (τῆς σωτηρίας ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς), θὰ ἐγγυᾶται στὸν λαὸ μὲ τρόπο ἀναντίρρητο τὴν ἐκπλήρωση **στοῦ μακρινὸ μέλλον καὶ τῆς δεύτης προφητείας**: Ὅτι, παρὰ τοὺς κινδύνους, ὁ Θεὸς θὰ διασφαλίζει τὴν ὑπαρξὴ τοῦ λαοῦ του, ὥστε νὰ γεννηθεῖ «*ἐξ οἴκου καὶ πατρίδος Δαυῖδ*» ὁ Χριστός, «*τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ*», ἡ τελειωτικὴ σωτηρία τοῦ κόσμου ὀλοκληρου.

Ἔτσι λοιπὸν ὁ Ἐμμανουήλ ἦλθε καὶ ἔφερε τὸν Θεὸ ἀνάμεσά μας. Γιὰ νὰ εἰσέλθουμε ὅλοι, ἂν τὸ θέλουμε, στὸ νέο εὐλογημένο «*λεῖμμα*» τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, τὴν ἀγία του Ἐκκλησία.

Πρωτ. Δ. Μ.

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΠΡΟΣΕΥΧΗΤΑΡΙ

Τό εικοστό τέταρτο βιβλίο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ὀνομάζεται **Ψαλμοί** ἢ **Ψαλτήριον**. Τό ὄνομά του τό πήρε ἀπό τό μουσικό ὄργανο μέ τό ὅποιο ἐψάλλοντο ὅλοι οἱ ὕμνοι, τό ψαλτήριον, πού ἦταν ἕνα εἶδος λύρας μέ δέκα χορδές. Τό Ψαλτήριον ἔχει ἑκατόν πενήντα ψαλμούς καί διαιρεῖται σέ εἴκοσι «καθίσματα» (=ὀμάδες ψαλμῶν). Ἀνήκει στά ποιητικά-διδασκαλικά βιβλία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καί ἀποτελεῖ μιά συλλογή θρησκευτικῶν ὕμνων, τούς περισσότερους ἐκ τῶν ὁποίων ἔγραψε ὁ Ποιητής, Προφήτης καί Βασιλιάς Δαυῖδ.

Πολύ ἔνωρίς, ἡ Ἐκκλησία μας τό συμπεριέλαβε στή λατρευτική ζωή. Δέν ὑπάρχει λειτουργία, ἀκολουθία ἢ Μυστήριον (Ὁρθρος, Ἑσπερινός, Γάμος, Βάπτισις, Ἐξόδιος Ἀκολουθία κ.λ.π.) ὅπου νά μὴ ἀκούγεται ἡ φωνή τοῦ ψαλμοῦ· μέ ἀποτέλεσμα νά ἀποφαίνονται οἱ Πατέρες πῶς «**ὁ Δαυῖδ στέκεται πάντα καί πρῶτος καί μέσος καί ἔσχατος**» στίς καθημερινές λειτουργικές προσευχές. Πάντοτε τό Ψαλτήριον ἔχει νά πῆ κάτι σπουδαῖο καί θεόπνευστο. Τό θέμα τῶν ψαλμῶν θά μπορούσε νά συνοψισθεῖ στή φράση «ὁ Θεός, καί ὁ ἄνθρωπος κατενώπιον τοῦ Θεοῦ».

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης γράφει γιά τούς Ψαλμούς: «**Σάν γλυκύς συνοδοιπόρος, ὁ προφήτης Δαυῖδ παίξει μέ ὄσους νηπιάζον, μέ τούς ἄνδρες συναγωνίζεται, παιδαγωγεῖ τή νεότητα, ὑποστηρίζει τά γηρατεῖα, γίνεται στούς πάντες τά πάντα. Γίνεται τό ὄπλο τῶν στρατιωτῶν, ὁ προπονητής τῶν ἀθλητῶν, ἡ παλαίστρα ὅσων γυμνάζονται, τό στεφάνι τῶν νικητῶν, ἡ χαρά τοῦ τραπεζιοῦ, ἡ παρηγορία στό πένθος. Δέν ὑπάρχει τίποτε ἀπό τή ζωή μας πού νά εἶναι ἀμέτοχο ἀπό αὐτή τή χάρη**».

Εἶναι τό καλύτερο Προσευχητάρι πού περιέχει ὅλα τά εἶδη τῆς προσευχῆς: *δοξολογία, εὐχαριστία καί ἱκετευτικές δεήσεις καί ἀναφέ-*

ρεται σέ ὅλες τίς ἀνάγκες καί περιστάσεις τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς. Εἶναι τόσο σπουδαῖο, ὥστε ὁ Μέγας Βασίλειος νά λέει ὅτι «**καλύτερα νά σταματήσει ὁ ἥλιος τήν τροχιά του γύρω ἀπό τή γῆ παρά νά σταματήσει νά διαβάζεται τό Ψαλτήριον στά σπίτια τῶν Χριστιανῶν**». Ὁ ἅγιος Ἀρσένιος ὁ Καππαδόκης εἶχε κωδικοποιήσει τούς ψαλμούς, δηλαδή εἶχε ἐπισημάνει ποιός ψαλμός εἶναι κατάλληλος γιά κάθε περίσταση τῆς ζωῆς μας. Ὁ δέ Ἅγιος Παῖσιος τό χαρακτηρίζει «**κεραυνό γιά τό διάβολο**».

Ὁ Χριστός πάνω στόν Σταυρό, στήν ὑπέριστατη ἀγωνία του, μέ προσευχή τοῦ Δαυῖδ ἀπευθύνθηκε πρὸς τόν οὐράνιο Πατέρα καί εἶπε: «**Θεέ μου, Θεέ μου ἴνα τί με ἐγκατέλιπες**» (Ματθ.27, 46· πρβλ Ψαλμ. 21, 2). Ἀκόμη, ὁ Χριστός μετά τήν Ἀνάστασή του ἔλεγε τούς μαθητές, γιατί λησμόνησαν ὅτι ὅσα συνέβησαν στό πρόσωπό του εἶναι γραμμένα στό νόμο Μωϋσέως καί στούς Προφήτες καί στούς Ψαλμούς. Πράγματι σέ διάφορους ψαλμούς γίνεται λόγος γιά τόν ἐρχομό τοῦ Μεσσία, τή διδασκαλία του καί τά θαύματά του. Καί προπαντός γιά τά σεπτὰ πάθη τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ συλλογή τῶν περικοπῶν αὐτῶν θά μπορούσε νά ὀνομασθεῖ «**τό κατά Δαυῖδ Εὐαγγέλιον**».

Κανένας δέν μένει ἔξω ἀπό τήν εὐεργετική ἐπίδραση τοῦ Ψαλτηρίου. Χρειάζεται νά ἔχουμε ἕνα Ψαλτήρι μέ ἐρμηνεῖα καί νά διαβάζουμε, εἰ δυνατόν, ἕνα «κάθισμα» κάθε μέρα.

Ἀρχιμ. Ι.Ν.

ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Μηνιαῖον Περιοδικόν

Ι. Μητροπόλεως Νικοπόλεως καί Πρεβέζης

Ἐκδότης: Μητροπολίτης Νικοπόλεως καί Πρεβέζης
Χρυσόστομος

Υπεύθ.: Ἀρχιμ. Νίκων Κουτσίδης • ΤΗΛ. 2682051161
Κωδικός 270360

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2021 • Ἀρ. Φύλλου 461 • Ἔτος ΜΑ'

Διανέμεται δωρεάν • Εἰσφορές δεκτές
Ἐκδοτική Παραγωγή «ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ Α.Β.Ε.Ε.»
Ἀθήνα

